

Arrest

nr. 74 161 van 27 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 12 oktober 2010, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 27 oktober 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Rahwali in de provincie Punjab. In 2010 ging u met vijf vrienden naar een cricketveld in de buurt. Toen jullie bezig waren met de wickets op te stellen, kwamen twee jongens van een andere wijk en zeiden dat zij daar wilden spelen. Er ontstond een woordenwisseling. U gooide met een bal naar één van de jongens en raakte daarbij zijn onderlip. Hij zei dat hij nog wel wraak zou nemen en de twee jongens vertrokken. Een uurtje later belde uw broer u op met de vraag naar huis te komen omdat hij een werkje voor u had. U keerde alleen van het cricketveld naar huis. Onderweg kwam u de jongen tegen die u even voordien had verwond. Hij was samen met enkele van zijn neven. Ze sloegen u met de wicketpaaltjes op uw hoofd en bovenlichaam. Daarop stak u de jongen die u al eerder verwondde aan zijn onderlip 3 à 4 keer in zijn zij en 3 à 4 keer in zijn onderrug. De jongens vluchtten weg en u ging verder naar huis. Toen u thuis aankwam en uw broer het bloed op uw kleren zag, vroeg hij wat er gebeurd was. Uw broer nam u onmiddellijk mee naar een dokter. Wanneer u na verzorging terug naar huis ging, zag u dat de politie u thuis stond op te wachten. U werd gearresteerd en opgesloten in het politiekantoor. Ongeveer twee weken later slaagde uw broer erin vriendschap te sluiten met de familie van de jongen die u neerstak. Hierdoor werd u vrij gelaten. Enige tijd na dit voorval ging u zoals u jaarlijks deed een tijdje bij uw oma wonen in Alipur Chatha, zo'n 60 kilometer verderop. Toen u daar twee weken was, belde uw broer u op om te zeggen dat de jongen met wie u daarvoor ruzie had gehad, was vermoord. Zijn familie verdacht u van deze moord en diende een klacht tegen u in. Uit angst dat de familie u zou vermoorden, besloten u en uw broer dat het beter was dat u het land zou verlaten. Om 8 uur 's morgens reisde u alleen met het openbaar vervoer van uw grootmoeder naar Lahore. Toen u daar aankwam, belde u op het telefoonnummer dat uw broer u gegeven had. Die persoon kwam u halen en bracht u naar een kamer waar u zo'n 7 à 8 uur bleef. Vervolgens bracht die man u naar de luchthaven en gaf hij u een vals paspoort waarmee u naar Istanbul reisde. Toen u daar aankwam, stond er een andere man u op te wachten. Deze persoon bracht u gedurende enkele uren onder in een kamer om u vervolgens naar een vrachtwagen te brengen waarin u verdoken meereisde naar Italië. Van daaruit reisde u verder naar België. Op 12 oktober 2010 kwam u aan in Brussel en diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die internationale bescherming biedt aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter van interpersoonlijke aard zijn en geen uitstaans hebben met één van de vijf hierboven vermelde criteria. Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Immers, omwille van onderstaande redenen zijn er ook twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u **geen enkel 'origineel Pakistaans bewijs' kan neerleggen ter staving van uw identiteit of nationaliteit**. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit in iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. U legde echter enkel een kopie neer van uw identiteitskaart. Hoewel uw originele identiteitskaart bij u thuis in Pakistan ligt en u ondertussen al meer dan een jaar in België verblijft, verzaakte u deze naar u te laten opsturen door één van uw vier broers die nog steeds in Pakistan wonen. U verklaarde dit door te stellen dat u uw identiteitskaart hier in België toch niet nodig hebt (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Dergelijke uitleg is echter niet afdoende. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wordt er immers steeds gewezen op het belang van het verzamelen van zoveel mogelijk documenten ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas. Gezien het ontbreken van een origineel identiteitsdocument met foto en de vaste rechtspraak dat aan gemakkelijk door knip en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend, toont u uw identiteit derhalve niet genoegzaam aan. U schiet tekort in uw plicht tot medewerking door uw identiteitskaart niet voor te leggen hoewel het stuk zich in Pakistan bevindt. Door het tekortschieten in uw medewerkingsplicht wordt uw algehele geloofwaardigheid reeds fundamenteel aangetast. Voorts dient te worden vastgesteld dat u **evenmin enig begin van bewijs voorlegde ter staving van de door u vernoemde vrees**. De bewijslast berust nochtans in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient daarvoor een aannemelijke verklaring te worden gegeven, hetgeen in casu niet het geval is. Hoewel u verklaarde dat er een FIR (First Information Report) werd opgesteld voor uw

arrestatie en dat er een vriendschapssluiting op papier bestaat tussen uw familie en de familie van de jongen die u met een mes hebt aangevallen legt u deze documenten niet neer. Nochtans beweerde u dat deze documenten bij uw thuis in Pakistan liggen (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Hoewel u tijdens het gehoor op het CGVS werd gewezen op het belang van deze documenten voor uw asielaanvraag en u nog een week de tijd kreeg om deze documenten alsnog aan het CGVS over te maken, dient te worden vastgesteld dat u naliel dit te doen. Evenmin gaf u enige verduidelijking waarom u hieraan verzaakte. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw aangehaalde vrees. Wat betreft uw **verklaringen werden er diverse merkwaardigheden, tegenstrijdigheden en inconsistenties vastgesteld**. Vooreerst is het op zijn minst zeer opmerkelijk te noemen dat u niet eens de naam kent van de jongen met wie u een discussie had en die later werd vermoord (zie gehoorverslag p. 9). Nochtans is deze persoon de aanleiding van uw vertrek uit Pakistan aangezien u enige tijd later door zijn familie beschuldigd werd van de moord op deze jongen (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat u wordt gearresteerd en gedurende twee weken wordt opgesloten in het politiekantoor omdat u iemand neerstak met een mes maar dat u niet eens de naam van deze persoon kent. Dat u kon vrijkomen nadat uw broer vriendschap had gesloten met zijn familie en hieromtrent een verklaring door beide partijen op papier werd gezet (zie gehoorverslag CGVS p. 12), is eens te meer een reden dat u zijn naam zou moeten kennen. Met name wanneer u nadien verneemt dat deze jongen is vermoord en zijn familie een klacht tegen u heeft ingediend op verdenking van deze moord kan worden verwacht dat u op zijn minst op de hoogte bent van zijn naam. De vaststelling dat u een basisgegeven als de **naam niet kent van de persoon die de kern van uw asielrelaas vormt**, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Voorts dient te worden opgemerkt dat u in eerste instantie verklaarde te zijn aangevallen door vier jongens, namelijk de jongen waarmee u een uur voordien een discussie had op het cricketveld en zijn drie neven (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Even later verklaarde u dan weer te zijn aangevallen door vijf jongens, namelijk die ene jongen en zijn vier neven (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Dat u **niet eens consistent kan weergeven of u werd aangevallen door vier dan wel vijf jongens**, doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wanneer u vervolgens gevraagd werd om te verduidelijken **waarom u iemand zes à acht messteken toebrengt in de zij en in de rug** verklaarde u dat u op dat moment zelf gewond was aan uw hoofd en niet goed meer wist wat u deed (zie gehoorverslag CGVS pp. 13-14). Het is echter **weinig geloofwaardig dat u dergelijk ernstig misdrijf zou begaan louter omdat u werd geslagen met wicketsticks en hierdoor niet meer zou beseffen wat u deed**. Bovendien, indien deze verklaring toch de waarheid zou zijn, stelt dat **uzelf als asielzoeker alles behalve in een goed daglicht**. Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de tijdsperiode tussen uw vrijlating en uw vertrek naar uw grootmoeder. In eerste instantie verklaarde u enkele dagen na uw vrijlating naar uw oma te zijn vertrokken (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Even later verklaarde u dan weer pas drie weken later te zijn vertrokken (zie gehoorverslag CGVS p. 13). Verder dient te worden opgemerkt dat u alvorens Pakistan te verlaten **geen enkele inspanning leverde om uzelf te verdedigen tegen de klacht waarin u valselijk beschuldigd werd van moord**. Wanneer u werd gevraagd waarom u geen advocaat raadpleegde, zoals uw broer zelf aan u had voorgesteld, stelde u dat u uw broer niet geloofde toen die zei dat alles wel in orde zou komen en dat u bang was dat de familie van de vermoorde jongen u zou vermoorden (zie gehoorverslag CGVS pp. 14-15). Er is echter geen enkele reden waarom u louter op basis van een valse aanklacht de Pakistaanse autoriteiten zou moeten vrezen. Aangezien u niets met die moord te maken hebt, kunnen er ook geen aanwijzingen of bewijzen bestaan die tegen u gebruikt kunnen worden. Dat u enige tijd voordien die jongen met een mes zou hebben neergestoken is op zich nog geen bewijs dat u hem later zou hebben vermoord. **Wat betreft uw vrees voor de familie van die jongen** kan worden opgemerkt dat het hier om een louter interpersoonlijk conflict gaat. Er is bijgevolg **geen enkele reden waarom u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen**, verwijderd van die familie. Uw verklaring dat u nog nooit alleen hebt gewoond en dat ook niet wilt doen (zie gehoorverslag CGVS p. 15) is uiteraard geen afdoende element. Aangaande uw reisweg van het huis van uw grootmoeder naar België verklaarde u dat u daar omstreeks 8 uur 's morgens vertrok (zie gehoorverslag CGVS p. 4) en ongeveer 3 uur onderweg was tot Lahore (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Daar zou u ongeveer twee uur later door iemand naar een kamer zijn gebracht (zie gehoorverslag CGVS p. 5) waar u ongeveer 7 à 8 uur verbleef (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Vervolgens bracht deze persoon u naar de luchthaven van Lahore. **Op basis van deze verklaringen kan worden afgeleid dat u omstreeks 20.00u à 21.00u naar de luchthaven vertrok**. Nochtans verklaarde u dat u 's morgens vroeg een vlucht nam (zie gehoorverslag p. 4). Wanneer u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, stelde u dat u zich nog herinnert dat het een beetje donker was toen u de vlucht nam en dat het al na 12 uur 's nachts was (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Deze argumentatie kan echter niet overtuigen om dergelijk verschil in tijd te verklaren. Met betrekking tot het vervolg van uw reis naar België verklaarde u dat u na aankomst in Istanbul door iemand werd opgewacht die u meenam naar een kamer waar u ongeveer 4 à 5 uur verbleef. Toen werd

*u meegenomen naar een halte van vrachtwagens. U verstopte zich daar in een vrachtwagen die er ongeveer 7 à 8 uur over deed om ergens anders in Turkije aan te komen. Daar moest u zo'n 5 à 6 uur tussen de struiken gaan zitten om vervolgens 1,5 tot 2 uur te wandelen naar een kamer. Daar bleef u één nacht. Daarna reed u gedurende 16 à 17 uur met een andere vrachtwagen naar Italië. Ongeveer 2 à 2,5 uur na uw aankomst daar vertrok u met een soort van taxi naar België. Deze reis duurde ongeveer 8 à 9 uren (zie gehoorverslag CGVS pp. 6-8). **Wanneer er een optelsom wordt gemaakt van bovenstaande verklaringen blijkt dat u ongeveer drie dagen onderweg geweest zou zijn. Wanneer u echter werd gevraagd hoe lang u in totaal onderweg was van Lahore naar Brussel verklaarde u een maand tot anderhalve maand onderweg te zijn geweest.** U confronterend met het grote verschil tussen drie dagen en een maand tot anderhalve maand repliceerde u tijdens uw reis zeer gestresseerd te zijn geweest en u zich daarom niet alles meer te herinneren (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Rekening houdend met het enorme verschil tussen drie dagen en een maand kan deze verklaring niet overtuigen. Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde document kan bovenstaande beslissing niet wijzigen. Een kopie van uw identiteitskaart is immers onvoldoende om uw identiteit en uw nationaliteit te staven.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijk kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.3. De bestreden beslissing stelde vooreerst terecht vast dat de door verzoeker aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria vastgesteld door het vluchtelingenverdrag. Het feit dat verzoeker valselijk werd aangeklaagd voor de moord op de persoon met wie hij eerder ruzie had gekregen naar aanleiding van een spelletje cricket, is immers van louter gemeenrechtelijke aard zodat dit geheel buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag valt. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen aan die hier alsnog een ander licht op werpen. Met de loutere bewering dat de commissaris-generaal tijdens het gehoor geen enkel onderzoek/vraag heeft gesteld met betrekking tot zijn etnische origine, religieuze groep of familieclan waartoe hij behoort, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de door hem beweerde vervolging zou zijn ingegeven door één van de in het Verdrag van Genève bepaalde criteria.

2.4. Verzoeker heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst gezien er ernstige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker blijft immers in gebreke ook maar enig origineel bewijs van zijn identiteit en nationaliteit aan te brengen, hoewel hij wel degelijk zou beschikken over deze stukken in zijn geboorteland, wat zijn algehele geloofwaardigheid aantast. Verzoeker brengt evenmin een begin van bewijs bij van de door hem aangehaalde problemen, hoewel hij beweert eveneens dergelijk stukken te hebben in zijn land van herkomst, wat opnieuw afbreuk doet aan verzoekers geloofwaardigheid. Eveneens worden de verklaringen van verzoeker aangaande de door hem aangehaalde problemen en aangaande zijn reisweg gekenmerkt door diverse vaagheden, inconsistenties en tegenstrijdigheden, wat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas volledig ondermijnt. Tenslotte heeft verzoeker geen enkele inspanning geleverd om zichzelf te verdedigen tegen de klacht waarin hij

valselijk beschuldigd werd, noch heeft hij aannemelijk gemaakt dat hij zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen om zich aan de problemen met de familie van de vermoorde jongen te onttrekken, indien deze problemen tenminste op waarheid berusten, *quod non*.

2.5. Verzoeker haalt aan dat hij in Pakistan geenszins kan rekenen op een eerlijk en onafhankelijk proces en verwijst hiervoor naar het rapport van US State Department, Bureau of Democracy, human rights and labor met betrekking tot Pakistan van april 2011. Aangezien het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is (sub 2.4.) en verzoeker ook niet de minste poging onderneemt de motieven uit de bestreden beslissing dienaangaande te weerleggen dient de vraag naar de efficiëntie van de beschermingsmechanismen hier verder niet onderzocht te worden.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

A. VAN ISACKER